

En helt ny Monrad er født

Odsherred

Må jeg være fri?
spørger Jan Monrad
i sit nye soloshow.
Det må han ikke, for vi vil
altså gerne være med - for
det er sjovt - soloshowet.

AF MARIANNE POVELSEN

Anmeldelse
Det er nok ukendt for de fleste, for vi kender ikke Jan Monrad fra den side, men faktisk er Monrad en ganske glimrende visefortolker, og sammen med musikdirektør Øyvind Ougaard var viserne højdepunkterne i torsdagens premiere-soloshow på Odsherred Teater.

Monrads fortolkning af egne viser med både politisk og samfundskritisk indhold gav mindelser om Osvald Helmuths revy-viser af bedste skuffe, og Monrad har da heller ikke lagt skjul på, at Osvald Helmuth er et af hans forbilleder.

Det klædte faktisk Jan Monrad at neddæmpe sit gemyt og med både charme og flot stemmekraft give en poetisk oplevelse, selvom monologerne ikke manglede hverken humor, bid, intime detaljer eller let plat.

Det var et tilbagelænet, hyggeligt og sommer-caba-

ret-agtigt show, som Monrad præsenterede sammen med Øyvind Ougaard. Den mand er altså splittergal og kan se så dum ud, at man tror, det er løgn, men hold da helt fast, hvor kan han spille harmonika, så swing-hormonerne danser boogie-woogie.

Monrads monolog om sin tidligere vrisne, selvretfærdige og krigeriske nabo Verner Vaffelgren gjorde sig, men Monrad trak den måske lige lovlig langt i fortællingen og oplæsningen af klagebreve og stævninger. Så var der meget mere kød og swung, ironi og sjov satire i monologen om mediernes højaktuelle genganger-emne - Espersen og Thorning, som Monrad spidde suverænt.

*Jan Monrad er her ikke sig selv
men sin rethaveriske
og krigeriske tidligere nabo
Verner Vaffelgren, der fortæller
om den latterlige lille pralerøv
Jan Monrad.*

Foto: Kirsten Ellebæk

Om socialdemokraternes efteraben af den forkætrede indfødsretstest for indvandrere, som Jan Monrad havde omformet til en test for at sikre, at socialdemokrater nu også var rigtige socialdemokrater, hvis de ville meldes ind i partiet - og et skema, hvor der kun var to svarmuligheder, den ramte lige på sømnet og masserede grinemusklens.

Et gensyn med Mogens-figuren

Det blev også til et morsomt gensyn med Mogens-figuren, der stadig føler sig foranlediget til at klø sig bagi, fordi han ikke nænner at skille sig af med sine børneorm. Men der var også grum satire om Jes Dorph og TV 2, om nutidens stjerner, der enten optræder i talkshows eller er kriminelle, en bidsk vise om samfundets sprøjten med gift og væksthormon, og noget om sex med de kongelige og meget, meget mere.

Og så var der lige historien om Monrads nudistkones problemer med en sexgal hveps. Det lyder plat, men det var faktisk hylemorsomt at høre Monrad antyde uden at sige de frække ord, hvorefter man kunne danne sig sine egne billeder.

Det virkede - i hvert fald storgriinede publikum med den meget veloplagede Monrad og Øyvind, manden med det stråttækte smil.

mpo@nordvest.dk

★★★★★☆